

VECKOBLADET

Nr 1 webbform

100115

Välkomna till 36:e årgången

36:e årgången är ganska imponerande för vilken tidskrift som helst och för en tidskrift där allt innehåll produceras ideellt är nästan otroligt fantastiskt, om vi får säga det själva.

När vi nu är igång med skrytet så blir faktiskt 2010-talet Veckobladets femte decennium, jisses vad vi är stolta!

Tack alla skribenter och läsare, hoppas denna årgång blir minst lika läsvärd som vanligt.
red

Pressgrannar

”Högutbildades barn får allt bättre betyg, lågutbildades sämre. Skillnaden i behörighet ökar också. Föräldrarnas utbildningsnivå är det som betyder allra mest för vilka betyg eleverna får. Skillnaderna mellan skolor ökar ännu mer än mellan elever.”

1997-1998 var betygsgapet mellan högutbildades och lågutbildades barn 50,9. 2008-2009 hade det vidgats till 70,2.

”Kommunerna dåliga på att fördela skolpeng.”

Ur en artikelserie av Emma Leijnse i Sydsvenskan 8 och 12/1.

Ny invasion i Gaza befaras

Israeliska bombangrepp har riktats mot påstådda ramper för kassam-raketer och mot tunnlar längs den egyptiska gränsen. Enligt bedömare i den israeliska tidningen Haaretz tyder mycket på att armén förbereder en invasion ett år efter det att den förra avslutades.

Tidningen hoppas att Netanyahu ska kunna hålla krigsivrarna i schack och att president Obama prioriterar situationen i Mellanöstern. En israelisk invasion i Gaza skulle vara ödesdiger för Obamas politik i Afghanistan, Pakistan och Irak.

Gunnar Stensson

Nya tider kräver nya lösningar

Det har nu gått ett år sen USA hann ifatt Sovjet, och också har börjat anpassa sej till att de två supermakternas tid är förbi. Det tog nästan tjugo år att blåsa upp den amerikanska bubblan tills den sprack, men det har ju i alla fall hänt. Det historiska glappet mellan supermakternas reträtt är passerat, men den nya tiden är trög i starten.

Att ställa om till nya sätt att tänka går inte automatiskt, och det tar tid för jordens stater att börja förhålla sej till varandra på ett öppnare sätt än under det kalla kriget och Bushtiden. Även om inga stora beslut har fattats, har luften ändå blivit lättare att andas, inte minst med en tänkande och samtalande person i Vita huset. För den norska nobelpriskommittén var detta uppenbarligen stort nog.

Köpenhamn blev inte något nytt Kyoto, men det är åtminstone tydligt vilka problemen är, och att de i vilket fall som helst måste fortsätta att bearbetas, för att vi ska kunna leva vidare på jorden utan alltför mycket katastrofer.

För att vi ska klara miljön, dvs. klotet vi lever på, behöver vi utveckla miljösmart teknik. Vi behöver också en ekonomi som är smart på än annat sätt än den vi hade nyss, en ekonomi som är smart genom att öka genomskinligheten, inte genom att minska den, och en ekonomi som hushållar med befintliga tillgångar, inte exploaterar dem maximalt. Förslag till miljöekonomiska lösningar som avfärdats under spekulatsekonomin tid, borde det vara lättare att få gehör för nu.

Planekonomi är inte någon mirakelmedicin, men det är inte marknadsekonomi heller. En fullständig ekonomisk planering är knappast vare sej möjlig eller önskvärd, och marknadsstyrningen av ekonomin alltför kortsiktig för att fungera om man ställer krav på hållbarhet. Politiker till höger likaväl som till vänster agerar fortfarande tafatt, och försöker reglera finansmarknaden lite försiktigt. Små steg åt rätt håll är det väl ändå, även om mycket mer behövs.

Den svenska regeringen, som ju skrev sitt program innan bubblan sprack, har fått backa gång på gång ifrån den marknadsliberala hållning den utgick ifrån. Oppositionen anklagar regeringen för den ekonomiska situationen i Sverige, men utan att gå in på att den ekonomiska krisen i första hand är den globala ekonomiska expansionens kris, och inte regeringspolitikens. De borgerliga partierna hade helt enkelt otur, att deras ekonomiska ideologi skulle spricka just när de fått regeringsmakten.

Man kan förstås längta tillbaka till gamla tider. Den krympande skara som längtade till 30-talet försöker nöja sej med 50-talet, officiellt åtminstone. På andra håll verkar somliga längta mycket längre tillbaka, till Profetens tid. Då slöt sej klanmedlemmar samman under hans ledning i stället för att strida inbördes, och tvang imperier till oordnad reträtt. Att man på en del håll fortfarande lever under medeltida politiska förhållanden, det har de forna supermakterna ett ansvar för, men USA borde ha något annat och attraktivare att erbjuda afghaner och somalier än stormaktsdominans, nu när det finns förutsättningar för intelligent design på besluten i Washington.

Så länge ekonomin expanderade kunde man strunta i fördelningsfrågorna. De flesta fick ändå något, här i landet likaväl som globalt. Nu håller det inte längre att ha ekonomiska spelregler som så starkt gynnar de rika på de fattigas bekostnad. Även Kinas kapitalist-leninistiska parti lär väl märka det mer och mer. Men den partiledningen är kanske lika trögfattad som många bonusdirektörer verkar vara, de som verkar uppfatta finanskollapsen som en pinsam malör, som man helst borde låtsas som att den inte hade hänt. I vår del av världen är det ändå ett politiskt ansvar att se till att medborgarna inte blir sol- och vårade en gång till av ansvarslös spekulatsekonomi.

Lars-Åke Henningson

Attentat mot Stadsvallen?

Lund omgavs en gång av en stadsvall. Den var till för att styra resande till de bestämda tullplatser där vägarna in till staden gick. Där fanns ett hål i vällen, en bom och en tullstation för att ta upp den så kallade Lilla Tullen. Denna tull på inrikes varutransport till städerna avskaffades 1810 och då blev vällen överflödig. En liten rest av stadsvallen blev dock kvar - i Stadsparken. Få städer har kvar rester av stadsvallen. Den är unik och skyddad av fornminneslagen.

Idag tittade jag närmare på utvecklingsplanen för Lunds Stadspark. En större satsning inför 100- årsjubileumet 2011 är på gång. Det är bra. Men av skissen framgår att minst tio meter av Stadsvallen är tänkt att schaktas bort för att öppna upp en öst-västlig axel. Förhoppningsvis är attentatet mot stadsvallen bara ett hugskott från landskapsarkitekten som ritat skissen. För inte tänker väl någon lundapolitiker på fullt allvar försöka genomdriva ett beslut som innebär att en del av Lunds medeltida stadsvall schaktas bort?

Mats Olsson, Vänsterpartiet

Bron över Höje å

Min dotters papegoja kan vissla ledmotivet ur filmen ”Bron över floden Kwai”. Det föll mig in när jag strax före soluppgången den 14 januari fick syn på en stor schaktmaskin balanserande i en riskabel position uppe på den höga strandbrinken söder om Höje å.

På den norra stranden hade en annan maskin redan anlagt en liten vägstump ner till det isiga vattenbrynet. Arbetet med att bygga en bro som förenar Lund med Staffanstorp har inletts.

Därmed förverkligas ännu en fas i Höje å-projektet, det naturprojekt som Lomma, Lund och Staffanstorps kommuner sedan många år samarbetar om och som beskrivs i Höje å landskapsvårdsplan, antagen 2007.

Alla de lundabor som dagligen rör sig mellan järnvägsbron och Trolleberg får möjlighet till flera variationer i sina strövtåg.

Före jul beskrev jag den beträda som då anordnats söder om ån och som för första gången på många år möjliggjorde promenader där Flackarps gamla by en gång låg och där den gamla kyrkogården - nu minneslund - fortfarande finns kvar som en lummig dunge i det vidsträckta slättlandet. Också vägen runt Trolleberg öppnades.

Men det är besvärligt för personer med rörelsehinder att ta sig över de visserligen välbyggda trapporna över stängslen kring beteshagen vid järnvägsbron.

Den nya bron ökar i hög grad tillgängligheten. Den blir en vilopunkt där man kan färdas mot strömmen genom att stå och se ner i det strömmande vattnet (som Harry Martinsson skriver) eller där man kan leka Puhpinnar.

Från bron kan man planera längre eller kortare vandringsslingor.

I sådana tankar gick jag vidare, visslande Colonel Bogey March.

Det enda som oroade mig var att kommunen i Översiktsplan 2010 fortfarande planerar en vägbro över ån parallellt med järnvägsbron för att tung trafik från Klostergårdens industriområde ska få en förbindelse med väg 108. Jag skulle hellre se att industrin ersattes med bostäder.

Gunnar Stensson

”Sverigeetnokraterna” har inte bara fel – de ljuger också

Lunds kommunfullmäktige hade vid sitt sammanträde den 17 december i fjol att ta ställning till två motioner från Sverigedemokraterna. Den ena handlade om att man ville att Lunds kommun skulle sluta att ge bidrag till kulturföreningar för invandrare. Invandrarföreningar skulle alltså särbehandlas i förhållande till andra kulturföreningar. Jag tänkte dock här inte uppehålla mej vid denna motion mera än att konstatera att SD:s förslag givetvis är diskriminerande och att grunden för det integrationsarbete som dessa föreningar bedriver skulle undermineras. Det var bland annat med argument av denna typ som fullmäktige avslog motionen.

SD: inga flyktingar till Lund!

Den andra motionen gick ut på att Lunds kommun skulle säga upp avtalet med Migrationsverket om flyktingmottagande och att fullmäktige skulle ta ett principbeslut om att framöver inte sluta avtal med verket. Det vill säga i klartext: SD vill att Lunds kommun inte längre ska ta emot flyktingar. Motionen avslogs. (Den som vill ta del av debatten i fullmäktige om denna motion kan gå in på Lunds kommuns [hemsida](#), och spola sig fram till ca 2 timmar och 35 minuter in på fullmäktigemötet).

Jag tror att det finns skäl att inte bara granska SD:s värderingsgrunder, som ju är, eller i varje fall borde vara, tämligen uppenbara för alla. SD:s sätt att argumentera och sanningshalten i de påståenden om verkligheten de för fram bör också nagelfaras. Här följer ett urval av fula propagandaknep från SD:s sida såsom de vid en granskning framträder i motionen om stopp för mottagning av flyktingar i Lund.

1. ”Massinvandring”

Ett flitigt använt uttryck i SD:s propaganda är ”massinvandring”. Uttrycket dyker upp även i motionen om stopp för flyktingmottagande. I motionen ges ingen förklaring till vad man menar med uttrycket ”massinvandring”. Noterbart i detta sammanhang är att SD inte gör någon tydlig skillnad mellan den totala invandringen och mottagande av flyktingar. Flyktingar är givetvis enbart en delmängd av den sammanlagda invandringen. Men genom att blanda samman begreppen kan SD ge sken av att flyktingmottagandet har en omfattning som vida överstiger de verkliga siffrorna. (Om den obefintliga distinktionen mellan invandring och flyktingmottagande: se också punkt 5 nedan). Men vad är då verkligheten bakom SD:s tal om ”massinvandring”? Lund tar emot 125 flyktingar per år, vilket motsvarar ca 0.25% av Lunds befolkning. Det är uppenbarligen ”massinvandring” för SD.

”Massinvandring” på riksnivå ser ut som följer enligt SCB (*Beskrivning av Sveriges befolkning 2008*, SCB rapport 2009-10-30): 101 000 personer invandrade (varav 18 000 med svenskt medborgarskap; från hela EU-området invandrade ca 53 000 personer). Samma år utvandrade 45 000 personer. Nettoinvandringen var sålunda 56 000 personer eller 0,6 % av

Sveriges totala befolkning. Har för övrigt någon hört SD göra skillnad mellan brutto- och nettoinvandring?

2. Citatfabrikation

SD drar sig inte för att fabricera citat och lägga i seriöst arbetande forskares mun. Så här skriver SD i motionen:

”Den 12 februari år 2000 skrev Toni Demitz-Helin, kriminolog och analytiker på länskriminalpolisens underrättelsetjänst i Stockholm, att ’Det verkar vara så att de flesta gruppvåldtäkter begås av folk med utländsk bakgrund och att deras offer överlag är svenska kvinnor’ ”.

Efter förfrågan till Toni Demitz-Helin om citatets korrekthet svarar hon mej i ebreven den 3 december 2009:

”Jag har gått igenom mina dokument och kan konstatera att jag inte har skrivit något om gruppvåldtäkter kring den 12 februari 2000.” ”Det enda dokument jag kan hitta där jag skrivit något om etnicitet kopplat till offer och gärningsmän daterar sig till 1998. ...gruppvåldtäkt nämns inte.” Vidare påpekar Demitz-Helin att dokumentet ”... är ett arbetsmaterial som aldrig expedierats”.

3. Lögn om brottslighet

”Att brottsligheten skenar i mångkulturella områden har knappast undgått någon ... Detta har bland annat Brottsförebyggande rådet visat (1996:2, 200:6, 2005:17)”, skriver SD i motionen. Här påstår alltså SD att brottsligheten i invandrartäta bostadsområden ökar snabbt och kraftigt. Vid en kontroll av vad Brottsförebyggande rådet, Brå, verkligen säger i rapporten 2005:17, betitlad *Brottslighet bland personer födda i Sverige och i utlandet*, visar det sig att vad Brå verkligen säger är att ”/O/m man jämför resultaten med vad som framkom i Brå:s förra studie /2000:6/ är bilden relativt oförändrad”. (Brå 2005:17 sid 9) Dvs andelen misstänkta för brott bland invandrare har *inte* ökat påtagligt. (Invandrare definieras som utlandsfödda personer eller personer födda i Sverige och som har en eller två föräldrar som är födda utomlands)

Tvärtemot vad SD påstår så relaterar BRÅ:s rapport heller inte brottsligheten till några speciella ”områden”, varken ”mångkulturella” eller andra.

4. Obefintlig forskarauktoritet

”... den amerikanske forskaren Roger Putnam /har/ visat att den allmänna tilliten, ... och samhällsengagemanget minskar i ett mångkulturellt samhälle”, påstår SD i motionstexten. Problemet, ur SD:s synpunkt, är att det inte finns någon forskare med det namnet, åtminstone inte någon som är sökbar på internätet. Däremot finns det en ganska välkänd forskare vid namn **Robert Putnam**. Om det nu är denne forskare som SD avser är omöjligt att veta, och framför allt är det omöjligt att kontrollera om SD:s tolkning av hans forskning är korrekt eftersom inget källdokument anges.

5. ”Verkliga” flyktingar?

SD är förstas inte helt omedvetet om att många människor, ja en majoritet av invånarna såväl Lund som i Sverige, ser positivt på att vi tar emot flyktingar. Därför tar man till olika propagandistiska figurer för att beslöja brutaliteten i sin människosyn. Sålunda talar SD ofta om att de flyktingar Sverige och/eller Lunds kommun tar emot inte är ”riktiga” flyktingar. Så skriver man t ex i motionen: ”... inte ens 5 procent av de immigranter vi tagit emot sedan 1980 är reella flyktingar enligt FN:s egen definition”. Denna mening innehåller nästan alla ingredienser i SD:s lögnaktiga främlingsfientliga propaganda. För det första anger SD inte vilka ”vi” är i sammanhanget: är det Lund eller är det Sverige man pratar om? För det andra går den angivna siffran inte att kontrollera, ingen källa anges. För det tredje rör man åter ihop begreppen ”immigranter” med begreppet ”flyktingar” (se punkt 1 ovan!). För det fjärde får vi

inte reda på om man avser nettoimmigration eller bruttoimmigration. För det femte: vad menar man med "FN:s egen definition"?

Missbruk av FN:s namn

Ja, vad kan SD mena med FN:s definition av flyktingar? Detta är sannerligen inte lätt att veta. Men en inte alltför vild gissning är att SD avser Genevekonventionen från 1951. Om denna konvention skriver UNCHR, FN:s flyktingkommissariat, följande på sin hemsida: "1951 års flyktingkonvention, det främsta internationella fördraget i flyktingrätt, tar inte speciellt upp frågan om civila som flyr en konflikt trots att de största flyktingkatastroferna under senare år har varit ett resultat av inbördeskrig, etniskt eller religiöst våld. **UNHCR betraktar emellertid personer som flyr sådana omständigheter och vars regering är oförmögen eller ovillig att ge dem skydd, som flyktingar.**" (min emfas)

Av detta citat kan man lugnt dra slutsatsen att FN och UNHCR inte rör sig med begrepp som "riktiga" eller "reella" flyktingar. Det är ett av SD egenhändigt skapat uttryck i syfte att ge sken av att flyktingar är något annat än just flyktingar.

6. Är äldreomsorgen lönsam?

SD:s favoritargument är att flyktingmottagande och invandring kostar pengar, enligt SD till och med mycket pengar. SD svänger sig med en mängd olika uppgifter om kostnaderna för invandring. I den här aktuella motionen tycks man nöja sig med att påstå att "invandringen" kostar de svenska "samhället" ca mellan 130 och 30 miljarder per år. (Som kuriosa kan nämnas att SD vid ett möte i Sundsvall år 2006 angav kostnader till 600 miljarder.)

Huvudinvändningen mot detta krassa kostnadsresonemang är givetvis att vi (i Sverige och i Lund) naturligtvis inte välkomnar flyktingar för att det är lönsamt. Vi tar emot flyktingar av solidaritet med de förtryckta och förföljda. Det är den grundläggande ideologiska skillnaden mellan SD och en majoritet av befolkningen. Lika lite som vi frågar oss om äldreomsorgen är lönsam efterfrågar vi lönsamhet för flyktingmottagandet. Lika lite som vi ställer upp lönsamhetskrav på en småländsk barnfamilj som flyttar till Lund granskar vi flyktingbarn med frågan: "Är du lönsam lille vän?"

Solidaritet och medmänsklighet

Även om solidariteten med de skyddsbehövande är själva grunden för flyktingmottagandet kan det dock i vissa sammanhang vara klagande att granska deras sifferuppgifter. Inte primärt för att ta en debatt med SD om kostnaderna, det är knappast lönt. Utan för att om möjligt i samtal med SD:s väljare påvisa oklarheten och felaktigheter.

Sällan eller aldrig redovisar SD för vad de siffror man anför står för. När SD hävdar att Invandring/flyktingmottagandet kostar "samhället" si eller så mycket – vad menas då med "samhället"? Staten, kommunen eller hela folkhushållet? Är de uppgivna kostnaderna bruttokostnader eller nettokostnader? Avser de angivna siffrorna invandring totalt eller flyktingmottagandet? Hur är det överhuvudtaget möjligt att räkna på kostnaderna för invandring/flyktingmottagande respektive de inkomster och mervärde som invandringen bidrar med till folkhushållet? Men återigen: det är inte frågan om utgifter och inkomster, det är frågan om medmänsklighet.

"Sverigeetnokraterna"

Som vi sett består SD:s argumentation av en blandning av citatförfälskning, diffusa begrepp, förvrängningar och direkta lögnar. Detta är förstås föga överraskande. Men tjänar det något till att argumentera i sak mot SD? Är det inte att ge SD onödig uppmärksamhet? Självklart kan man ha olika uppfattningar om detta. Men för min del är jag övertygad om att det är nödvändigt att på de platser och arenor där SD redan finns bemöta dem både vad gäller deras "fakta"uppgifter och deras ideologiska grunder. Det de säger och skriver i fullmäktige är ju samma saker som de skriver i sina flygblad och propagerar vid möten på gator och torg. I

detta bör man så långt som möjligt försöka rikta sig till och nå SD:s nuvarande och potentiella väljare. Alternativet är att låta detta reaktionära och främlingsfientliga parti – som rätteligen borde kalla sig *Sverige-etnokraterna* - få sprida sin lögn- och hatpropaganda oemotsagda. Och vem som tjänar mest på det är det inte så svårt att räkna ut.

Ulf Nymark

DV-motion: Låt 2014 bli Parkkulturens år och ett Kultur i parkens år!

Parker är i sig en form av kultur – kultur i dess grundläggande betydelse. Men kultur är som bekant mera än odling.

Förhoppningen att Lund skulle bli Europas kulturhuvudstad år 2014 har grusats. Behovet av att utveckla och bredda kulturen har dock inte ändrats av kultur-huvudstadsjuryns beslut. Och år 2014 kommer, om inget helt oförutsett inträffar, ändå att infalla om cirka fyra år. Då står förhoppningsvis den renoverade och utvidgade Stadsparken färdig. År 2014 har likaså förhoppningsvis det mesta av parkernas underhållsskuld betalats (se Demokratisk vänsters motion *Lundaborna är värda vårdade och välskötta parker*, daterad 14 oktober 2009).

Det är därför ett utomordentligt läge att år 2014 understryka och lyfta fram parkernas och kulturens betydelse för staden, kommunen och dess invånare.

Gör 2014 till ett parkernas och kulturens år, till ett parkkulturens år, till ett år med kulturaktiviteter i parkerna. Fyll stadens och kommunens parker (minst en park i varje stads- och kommundel!) under detta år med kultur – musik, sång, dans, måleri, skulptur, litteratur, film, teater, vetenskap - ja, med allt som kan räknas som kultur! Låt 2014 kulturblommor blomma i våra parker!

Med hänvisning till vad som ovan anförts föreslår vi kommunfullmäktige besluta

att 2014 ska vara ett Parkkulturens år och ett Kultur i parkens år

att ge Tekniska nämnden och Kultur- och fritidsnämnden i uppdrag att tillsammans med kommunens kulturföreningar och kulturutövare utforma innehållet för Parkkulturens/Kultur i parkens år

att ge de båda nämnderna i uppdrag att återkomma med begäran om anslag för genomförandet av detta projekt

att finansiering ska ske ur de för kulturhuvudstadsåret reserverade medlen *Sven-Bertil Persson och Ulf Nymark, Demokratisk Vänster*

De oansvarigas revansch

I juni förra året antog Lunds fullmäktige budget för 2010, den fjärde nedskärningsbudgeten i rad. Alla områden inom välfärds- utbildnings- och kulturpolitiken skar borgerligheten ner på ytterligare en gång. Arbetsmarknadsåtgärder lades ner, boende för hemlösa kvinnor konkurrensutsattes och sköts upp, busstaxan höjdes, nödvändigt underhåll och investeringar i skolor och andra fastigheter drogs in.

Vi som hävdade att ytterligare pengar till kommunerna måste komma från riksdagen hänades och bespottades som ekonomiskt oansvariga. Vänsterpartiet menade till exempel att det är den offentliga sektorns plikt att hålla uppe välfärdssektor och investeringar i krisen och

vi lade ett budgetförslag som enligt den dåvarande prognosen visade ett underskott på 95 miljoner kronor.

Nu har kommunkontoret reviderat beräkningarna av intäkter och utgifter 2010. De innebär en resultatförbättring med 183 miljoner kronor jämfört med den budget som togs förra året. Att 26 av dessa miljoner äts upp av ökade socialbidragskostnader är inte förvånande, den borgerliga regeringen och kommunledning har gjort vad de kunnat för att skära i trygghetssystem, Komvux och sysselsättningsskapande åtgärder.

Men resultatprognosen för 2010 visar att det var Vänsterpartiet som i själva verket hade den mest realistiska budgeten av alla partier. Hade kommunfullmäktige stött vårt budgetförslag hade vi kunnat undvika nedskärningarna i välfärdssektorn och ändå haft ett överskott på mellan 50 och 100 miljoner kronor.

Den visar också att de paniknedskärningar som borgerligheten håller på att genomdriva i Lund är onödiga. De gör ingen människa glad, utom möjligen den som tycker att skola, äldreomsorg och kultur ska svältas ut för möjliggöra framtida skattesänkningar. De rödgröna partierna har gemensamt krävt att budgeten 2010 ska göras om. Vad gör Lunds borgerlighet?
Mats Olsson, Vänsterpartiet

Nytt från mässen

Lite tröttsamt kanske, men jag känner mig tvungen att på nytt kommentera försvarspolitiken. Det är ju så få som gör det med en vänsterhållning. OK, det finns förstås de som inte vill ha något militärt försvar alls, och den hållningen kan jag respektera om än inte dela. Själv tycker jag att Sverige ska ha ett militärt försvar som gör att vi inte blir ett tomrum dit villiga hjälpare från NATO skyndar sig i tider av oro. Det är i det läget vi är nu, och kanske är det avsikten med den försvarspolitik som förs: vi gör oss så tomhänta att NATO-anslutning blir den enda utvägen. Den svenska militärledningen med sin tradition av uppgivenhet och defeatism ända sedan före andra världskriget och sin illa dolda lust att frotera sig med kollegorna i världens starkaste militärmakt verkar ha den

Folkpartiet tänker till

Men vad säger då politikerna? Jo, i torsdagens Svenska Dagblad träder Folkpartiet genom major Jan Björklund, kapten Allan Widman och Birgitta Ohlsson, utrikespolitisk talesperson, fram och säger att nu vill de stärka försvaret av Sverige. Det låter ju intressant och för den som delar kritiken av den totala utförsäljningen av försvaret under 2000-talet skulle det ju kunna vara något att instämma i. Kanske är avsikten med utspelet att förebygga en överströmning av försvarsvänner till Sverigedemokraterna som ju med förvärvet av Stellan Bojerud kan bli farliga på den flygeln.

Själv finner jag Folkpartiets utspel fantasilöst och bara alltför förutsägbart i sitt innehåll. Deras argument är nämligen samma gamla upprepning av hotet från Öster som hörts sedan 1809. För all del: 1905 ansågs hotet komma från Norge som omväxling, men både under första och andra världskriget var det Ryssen som ansågs hota landet medan Tysken var en tänkbar allianskamrat. Nu är det den rysk-tyska gasledningen som gör Sverige utsatt, tillsammans med nya norska oljefyndigheter utanför Nordkap och så har ju Ryssland visat sin ondska genom sitt brutala sätt att försvara sig i Georgien. Alltså måste Sverige stärka sitt försvar.

Och då bör vi alls inte dra ner på våra insatser i Afghanistan, vårt deltagande i ockupationen där är ”både riktigt och viktigt”. Vad bör då göras? Jo mer pengar till armén: fem brigader bör sättas upp. Mer pengar till marinen: korvetter ska färdigställas och beväpnas. Mer pengar till

flygvapnet: Jasplanen för bibehållas och moderniseras. Mer pengar till ledningsorganen: tre regionala militärkommandon bör upprättas. Men lugn, Folkpartiet är berett att ställa nödvändiga penningmedel till förfogande under nästa mandatperiod.

Nya svarta hål

Om detta kan man säga att här finns inte en ny tanke. Det är samma gamla dröm om en miniatyrversion av ett stormaktsförsvar, på teknikens framkant. Och det är karakteristiskt att pengar nu satsas på Saab som ska utveckla förarlösa flygplan, ibland kallade drönare, bekanta från den amerikanska teknikfronten i Afghanistan. Det är naturligtvis ett bottenlöst hål att ösa pengar i för att vi sen ska heja på Saab i exportförsöken.

Nu ska ju allt ske utan värnplikt – vi ska försvaras av särskilt anställt folk, en yrkesarmé för vilken vi förväntas ha fullt förtroende. Och det yttersta syftet är som tidigare – Folkpartiet är det parti som tydligast har krävt NATO-anslutning – att Sverige snarast ska gå med i NATO . Då skulle väl den här upprustningen vara ett sätt att visa att man är beredd att göra sig värdig ett sådant inträde.

Satsa på ett enkelt, robust försvar

Hur kan man från vänsteralliansen bemöta Folkpartiets förslag? Ja, det enklaste är väl plocka fram den gamla försvarsnegativismen och tala om det befästa fattighuset. Men djärvare och bättre vore det att ta fram en egen försvarspolitik, förslagsvis något i stil med den finska som kostar hälften av vad vi ger ut. Ingredienser: värnplikt, decentralisering, beprövad teknik, folklig förankring. Vänsterpartiet har ibland formulerat sig åt det hållet, men aldrig haft kurage och självförtroende nog att föra ut det. Tänk om de kunde sprida sådan tanker till socialdemokrater och miljöpartister!

Hälsolarm

Slutligen årets första hälsolarm. Det kommer från den danska tidningen Information som har känsla för vilka problem som möter den moderna människan. Vad det handlar om är modet med starkt nedhasade byxor. På danska kallas de hængerøvsbukser – ja, danskarna är ju ibland ganska realistiska i sitt ordval. Och när jag nu tänker på det så brukar man ju på skånska kalla sådana byxor för kasserövade. Nåväl, problemet uppstår när ungdomarna måste böja sig onaturligt för att plocka upp mobiltelefonen ur bakfickan. Resultatet är allvarliga och bestående ryggskador. Men nu är alltså Veckobladet yngre läsare, i den mån sådana finns, varnade.

Lucifer

Fönstret åt gården

Att bo i ett stadskvarter är att vara delaktig i en gemenskap.

”Vi i 67:an”, Lisa Tetzners ungdomsroman om livet i ett arbetarkvarter i Berlin på 1930-talet, läste jag som tio-åring julen 1943 i Växjö.

Den judiska flickan Mirjam tar initiativ till en gårdsfest. Det är den berättelsen handlar om. Hennes bästa vänner är Erwin som är socialdemokrat (han tvingas liksom Mirjam fly efter Hitlers maktövertagande) och Paul som till slut går in i Hitlerjugend (det enda möjliga om man måste stanna). Att ett litet svenskt förlag gav ut boken var en modig motståndshandling.,

Något år senare kom jag att se bilder av Berlins sönderbombade arbetarkvarter efter världskrigets slut. Där hade Mirjam och hennes vänner bott. Så småningom hamnade hon i New York.

Säkert har berättelsen påverkat mitt liv, bland annat så att jag valt att bo i Klostergården.

New York är USA:s grönaste stad. Hitchcockfilmen ”Fönstret åt gården” handlar om ett hyreshus med gård och gårdshus i 50-talets New York. Den rullstolsbundne James Stewart förströr sig genom att iakttä de fragment av liv som skymtar på gården och innanför grannarnas fönster. Det är sommar, fönstren är öppna och gården full av ljud. Filmen är en thriller, men det man minns är skildringen av gården.

Jag såg den första gången i Göteborg (jag stod inte ut i den tidens inkrökta Lund) där jag studerade statskunskap under ledning av Jörgen Westerståhl, den tidens ledande valanalytiker. Jag bodde i ett gammalt hyreshus på Fjärde Långgatan, mellan hamnen och slottsskogen.

Bo Widerbergs ”Kvarteret Korpen” såg jag tio år senare i den lilla trähusstaden Piteå. Det Malmö-kvarter där handlingen utspelar sig är nu rivet. Thommy Berggren hade jag stött på under åren i Göteborg. Jämfört med Piteå var Malmö en storstad som liknade Berlin och New York.

Från 1969 var jag lundabo och lärare på Heleneholmsskolan i Malmöstadsdelen Fosie. 1973 flyttade jag till Klostergården.

Urbana morgnar

Nästan alla morgnar dricker jag kaffe vid fönstret åt gården. Gula rutor tänds plötsligt i det svarta, när någon granne måste upp vid sextiden. Ofta släcks de igen efter en stund då innehavaren lämnar lägenheten.

Nakna barnfötter springer fram och tillbaka på taket ovanför mitt huvud. Dudduddudddudd.

När det blir skoldags tänds fler fönster. Röster hörs. Ettans buss passerar.

Socionomhusets och Sunnaväg 18:s kompakta huskroppar träder fram när himlen omärkligt ljusnar. En tv tänds halv åtta i ett fönster mitt emot. Rapport.

En kvinna och en man skyndar fram och tillbaka i sitt kök, dukar fram frukost. Jag tror mig veta vilka de är. Två unga lärare. Så släcks deras fönster. De har gett sig ut i kylan.

När jag hämtar en ny kopp kaffe i köket strålar alla fönstren i Klostergårdsskolan av ljus liksom industrierna på andra sidan järnvägen, där ett långt godståg sakta passerar.

Klara morgnar tänder solen rutorna på socionomhusets åttonde våning. Jag ser det inte direkt, men jag ser reflexerna i fönsterraden på fjärde våningen av Vårvädersvägen 4 M.

Ut med hunden. Grannen har fått sin dörr söndersparkad av en berusad rival. 85-åriga Irina Handamirov skyndar till dagcentralen, böjd över sin rollator. Hon ger fortfarande lektioner i ryska. Jag byter ett par ord med den stilfulla rumänska kvinnan som flyttade hit i mitten av 80-talet. Vi deltog i samma demonstration mot Ceaucesco. Hon ifrågasatte min rätt att vara med eftersom jag tillhörde ”broderpartiet vpk”. Nu är hon sedan några månader änka. Utanför det öppna dagiset träffar jag den tuffa flickan med tre-åringen som hojtar åt hunden. Det är tänt inne i ABF, men FP-lokalen är fortfarande tom. Vid hissdörren möter jag en jäktad Marie Hegnelius. Klockan tio kommer hantverkaren som ska lägga om golvet i mitt vattenskadade kök. Vi pratar en stund. Nu blänker glaset i det stora fjärrvärmeverket bortom den snötäckt korpffotbollsplanen. Vi elvatiden når solen mitt fönster åt gården.

Höga flerbostadshus är inte bara det miljövänligaste och minst resurskrävande boendevalternativet. Det är också socialt överlägset, vare sig det gäller barnfamiljer, äldre, människor med funktionshinder, studenter eller ensamboende yrkesmänniskor.

Vi har traditionen i ryggen. För tiotusen år sedan bodde de första människorna så här på branta bergsluttningar i Sydafrika. När man satt i grottmynningen strax före gryningen kunde man se eldarna i granngröttorna och höra ljudet av människors rörelser och röster.

Nedanför bredde velden ut sig med sina resurser och faror.

Gunnar Stensson

DV-skrivelse till Tekniska nämnden om bensinstationer i bostadsområdena

Branden i bensinstationen vid Trollebergsvägen i Lund i december i fjol visar med all önskvärd tydlighet säkerhetsriskerna med sådana anläggningar. Anläggningarna rymmer inte bara bensin utan också andra brandfarliga och högexplosiva produkter som gastuber o d. (I fallet med bensinmacken vid Trollebergsvägen förvarades gasoltuber endast mellan 25 och 50 meter från de närmast belägna bostäderna enligt uppgift från de boende). Det måste betraktas som ytterst olämpligt att sådana anläggningar är placerade i eller invid bostadsområden. Även ur buller- och luftföroreningssynpunkt är det olämpligt med bensinmackar vid bostäder.

Demokratisk vänster anser att Lunds kommun aktivt måste verka för att inga nya bensinstationer ska byggas i närheten av bostäder och att befintliga anläggningar med bostadsnära lokalisering så snart som möjligt måste flyttas.

Tekniska nämnden bör därför enligt vår mening inte förnya markarrendeskonsort för bostadsnära bensinstationer på kommunal mark. Beträffande bensinstationer som innehar markarrendeskonsort som löper på längre tid måste kommunen ta upp förhandlingar om förflyttning och erbjuda ur brand- och explosionssäkerhetssynpunkt lämpligare placering. En allra första åtgärd är om möjligt att förhindra att bensinstationen vid Trollebergsvägen återuppbyggs genom att erbjuda alternativa lokaliseringar av en ny bensinstation.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslår jag

att Tekniska nämnden beslutar att inte förlänga arrendekonsort för bensinstationer som är placerade i eller intill befintliga eller planerade bostadsområden

att Tekniska nämnden ska verka för att erbjuda de bensinstationer som idag är lokaliserade i nära anslutning till bostadsområden alternativa lägen som ur brand- och explosionssynpunkt är lämpligare

Ulf Nymark, Demokratisk vänster

Vänstern vs de gröna

Retro-stalinistisk utvecklingsnaivism/populism eller makrosocialism fotbundet teknodystopiens epidemiska asocialitet/maktpåbudna narcissism jämte övriga samhällsdestruktion vs en spirande glad, alternativbyggande grönterror ...

Lokale veteranmiljöpartisten Anders Ebbesson återkallar i en förra onsdagen-text på Lundasidorna kring senaste hjärnkockta autostrada-förslaget de offentliga stämningarna för ung. 20 år sen, när hans eget parti sökte etablera sig landsparlamentariskt med dåvarande stad som betydande rörelsefäste, och partibas. Anders tillhör de värdetrogna inom partiekologin, en raskt svinnande skara inom ett numera påtagligt maktanknutet, dock mjukrepressivt organisationsfenomen, generöst statsfinansierat via exvis partimedel och följevis alltmer präglad av huvudstadens resurskränkande och landsparasitära livsstil/samhällsideal samt inte minst av den verklighetsdefinierande men samtidigt självroterande, medicirkusen därutinnan. Anders minns i artikeln eller om nu insändaren studieresor till kontinenten i förmodad nämndkommunal regi, med Light Railprojekt och uppdaterade stadsspårvägar på visitlistan, till begrundan och (då faktisk bred tvärpolitisk) inspiration hemmavid.

Själv minns jag speciellt inslagen i Teknikmagasinet på TV, där Erik Bergsten en annars standard småreaktionär, typiskt samhällslobotomerad civilingenjör, återkommande märkligt lyriskt speglade ovannämnda utveckling, samt allmänt trafikprogressiva tidsandan. Anders påtar sen helt riktigt diskrepansen mellan alla dessa behjärtade visioner, förslag och utredningar för svensk del vad gäller s.k. närkollektiva spårtrafikområdet - och i stort sett

intet, som förverkligades. En stycke kallcynisk samhällsprocess väl värd och egentligen oundgänglig söka skildra via böcker, akademisk forskning samt i medieinslag i syfte spåra urartningens förlopp, och orsaker. Jämte inte minst dess politiskt ansvariga aktörer, reala såväl som småtrista samlingen (skiftesvis?) nyttiga idioter, innan- som utanför formellt operativa landsfora. Tillkommande externa aktörer som tunga anläggningsindustrin samt numera påfallande oblygt politikdrivande myndigheter som Banverket, med tentakler ute särskilt i Sydsverige, gott hjälpta av gamla personband samt måhända även välfunna, materiella nytyp argument.

Så Anders, vänsterkanten hade faktiskt makten i Lund och inte minst på riksplanet under en betydande del av här aktuella, gärna undvarade tid med allt större inflytande från två röd-gröna småpartierna ända dithän, man under sista Perssonadministrationen förleddes tro att Anders' mp samman med Vänsterpartiet kontrollerade rälspolitiken, här i landet. Hur kunde då gå så illa för utvecklingsstrategiska riksintresset, dvs lokala järnvägstrafikpolitiken och vilken roll spelade inte minst två Lundakändisar per omtalan knutna till vänsterekologiska rörelsen, Gunnar Sandin resp Karin Svensson Smith? Den förra en alltmer tankeyr och vilsegången, vänstertrafikpolitikens skuggeminens vilken skriver sig bilhatare på gamla meriter och för personliga fåfångans/troliga smågnagande samvetsnödens skull. Och tillåts äga sitt valda område på politiska patroners nu rätt självklara facon.

Karin, till person tämligen outgrundlig, en ofta tigande och till synes välkalkylerat tidsande- eller i alltmer ögonblickstidevarvet, snarare popförslagssnålåkande riksdagsperson med till specialiteten infrastrukturspecialist inom två successsiva vänsterpartier och tillika gift med ännu en gestalt inom forna skånska förnyarvänstern, professor Henrik numera en karaktärsotypisk småhal, m.a.o. obelagd ESS-vän. Jämte täta och rätt vänskapskorrupta kamratkretsen mestadels 40-talister, åtminstone utåt, oklanderligt inbördes svängrumsberedande. Ny- eller nominalkommunisterna, vad nu dagsbeteckningen därtill å sin sida per definition/nattstånden inspiration alternativt av pur motsägelse då och förmodat allt framgent såklart utvecklingsnaivister, som rörelse ett svårpejlat tidens spratt, om än rätt typiskt och nåt absolut bidrog till ekologiska sammanbrottet, inom partiet ifråga. Med bedömningsvis ödesdigra följder när "standardkapitalismen" återupprättades på svensk botten efter grönt idealistiska, knappt 20-åriga intermezzot. Stater byggs av järn och blod, som bekant och år 1848 existerar blott våren ut ...

Jörgen L.

PS När rörelsen bak en företrädare sviner hän provas de personliga kvalitéerna - inom offentliga rollen såväl som i förmågan gjuta liv ånyo i det aldrig kan vara ett fåmanskorståg, speciellt inte i frihetliga västliga kulturkretsen. En annan odiskutabel karaktärsprövare är den stund när samhällelig makt blir tillgänglig, onekligen nytt å våran kant. Facit ser vi idag, med en prydnadskatt på forna svenska vänsterns plats. Varje västland har en opposition, vänstern brett definierad fyller samman med delar av värdekonserveratismen sen liberala samhällsordningens genombrott, av tradition vad kan kallas progressiva anparten av den rollen. Så vem och vad ska nu i parlamentariska resp. frisamhälleliga reformkrafternas ställe ansvara för vitala mothållet? Media i då mer kvalificerade meningen har mer eller mindre tvingats improvisera stand-in, söka fylla tomrummet jämsides enskilda vänsterpersoner - som på 1800-talet, innan kritiska mottänket "institutionaliserades" alltså kanaliserades in i organiserade och kollektiva former, med var sina typ offentligorgan eller arenor. Lundensiska striden kring Romano Trajo med valda vänstern från borgarlegitimerad sätesplats i oblygt monopolhävande visavi åskådarläktarens väktareobjekt, inger onda aningar. Den bränner bilar idag kanske i morgon ställer en fullastad dumpers i vägen för ett framrusande X2000-tåg. Ett teknosamhälle av vår alltmer motbjudande typ är ju inte speciellt svårt lamslå. Ett budskap effektivare än det mesta, till politikens medialiserade, välsmorda ordskitare - utvecklingens såväl som Svenssonbondfångeriets paradfångar.

Säkerhetsparanoikerna och deras exploatörer

En 23-årig förvirrad nigerian, som drömde om att spränga ett plan mellan Amsterdam och Detroit och påstods vara utbildad av al Qaida i Jemen, en galning i Danmark, som jagade en karikatyrtecknare med yxa, och den publicitetshungrige Vilks, som såg till att behålla sitt renommé genom att ringa och förklara sig vara hotad, har satt fart på de hysteriska republikanerna i USA, rasisterna i Dansk Folkeparti, kvällstidningarnas sensationsexploatörer och alla andra som använder ängsliga människors paranoia för att inskränka samhällets mänskliga fri- och rättigheter.

Transporten av livsnödvändig medicin har stoppats med hänvisning till terrorhotet.

I själva verket har underrättelseorganisationerna i USA och Europa haft tillgång till kunskap om de terrorister det gäller men i allmän klanthet misslyckats med eller avstått från att förmedla den.

Mats Skogkär angriper i Sydsvenskan 14/1 under rubriken "Tillbaka till Londonistan" de brittiska politikerna som, härdade av åren med IRA, beter sig besinningsfullt i stället för att rusa iväg och i panik införa undantagslagar. Dessbättre berörs de knappast av hans tirader. Däremot kan främlingsfientlig opinion i tidningens spridningsområde påverkas. Vilket väl är avsikten.

Visst är det sant att den islamistiska ideologin vuxit i styrka sedan 2001. Den drabbar i första hand inte västerlänningar utan muslimer.

Det är också helt uppenbart vilka det är som med övertydlig pedagogik har uppammat och spritt den över hela den muslimska världen: den amerikanska armén i Irak, Afghanistan och Pakistan, CIA, Abu Ghraib, Guantanamo, den israeliska armén i Gaza och oansvariga terrororganisationer som Blackwater.

Frivilliga från alla Mellanösterns länder har deltagit i striderna (Osama bin Laden under 1980-talet rustad av USA i kriget mot Sovjetunionen), gjort erfarenheterna och i hundratal och tusentals återvänt till länder som Jemen, Somalia, Syrien, Egypten och många andra, övertygade om att de vet vad kampen kräver och vem fienden är. Deras analys bekräftas dagligen av det som sker i Afghanistan, Gaza, Pakistan och Irak.

Fascism ställs mot fascism i en ond cirkel.

Gunnar Stensson

DV-interpellation: Angående pågående utredning om vårdnadsbidrag

Kommunfullmäktige gav vid budgetsammanträdet i juni 2008 kommunstyrelsen i uppdrag att "utreda införandet av vårdnadsbidrag i Lunds kommun". Med "vårdnadsbidrag" avses som bekant ett bidrag som premierar de föräldrar med barn mellan 1 och 3 år som väljer att avstå från kommunal barnomsorg.

Vi vill med anledning av detta ställa följande frågor till kommunstyrelsens ordförande:

1. Belyses vårdnadsbidragets konsekvenser för barnen i det pågående utredningsarbetet?
2. Utredds vårdnadsbidragets effekter för jämställdhets- och integrationsarbetet i kommunen?
3. Kommer vårdnadsbidragets konflikt med den s k arbetslinjen (som omfattas av en bred politisk majoritet) att redovisas?

4. Kan du nu, efter ett och ett halvt år av utredningsarbete, för fullmäktige redovisa åtminstone ditt preliminära ställningstagande till införandet av vårdnadsbidrag?

5. När kommer utredningen att presenteras? Får väljarna möjlighet att ta ställning till utredningens resultat i höstens valrörelse?

Sven-Bertil Persson och Ulf Nymark, Demokratisk Vänster

Hyckleriet

Det är min bestämda uppfattning, om vi inte kraftigt höjer priset på det som är farligt för vår planet, går det åt helvete. Vår planet kommer till stora delar bli obeboelig.

Hur mycket man måste höja, genom skatter, priset på att åka bil, äta kött och flyga är meningslöst att nu ha en uppfattning om. I den svenska debatten har Miljöpartiet föreslagit två kronors höjning på bensin. Bra så! Men Vänsterpartiet kommer att reducera detta, så stor höjning klarar inte arbetarklassen. Sen kommer S att reducera det ytterligare, de fattiga måste också kunna köra bil. Som om de fattiga någonsin kommer ha råd att köra bil. Jag menar att priset skall höjas så mycket att vi ser en nedåtgående trend på verksamheterna ovan.

Jag menar också att en kraftig prishöjning skulle leda till en bättre värld för de flesta. Kraftigt höjt bensinpris och slopad moms på kollektivtrafiken skulle göra denna bättre, det enda trafikslag alla kan nyttja. En ordentlig kött- eller metangasskatt och kanske ingen moms på vegetabilier skulle göra att fler hittar det vegetariska köket. Mums. En ordentlig flygplansskatt skulle leda till en utbyggnad av snabbtåg. Vi skulle helt kunna få bort inrikesflyget och på sikt också det mesta av Europaflyget och motsvarande i andra världsdelar. Vi flyger ändå alldeles för mycket. Höjda skatter på dessa verksamheter skulle också vara rättvist. Det är de rika som använder mest av det som ger farliga utsläpp och då måste också dessa betala mer.

En annan verksamhet som skall beskattas hårdare är reklam i allmänhet och direktreklam i synnerhet, en fullständigt onödig verksamhet och en lyx som bara fyller funktionen att vi skall konsumera mer, men som kräver mycket energi och råvaror.

Pengarna vi får in på dessa skatter kan vi göra mycket med. Vi får pengar att bygga ut kollektivtrafiken, snabbtåg, forskning kring förnybar energi. Men vi får nog också sänka skatter för de med lägst inkomster och höja garantipensionen, så att de fattigaste i vårt samhälle kompenseras för de högre miljöskatterna. Vi får dessutom pengar för att någorlunda vara med och reparera de skador vi orsakar. En vinna-vinnagrej alltså. Som skrivet, detta kommer inte att ske. Allt detta skulle ju hämma tillväxten och det får ju absolut inte ske.

Jordbrukmark – en bristvara

Det vi nu vet om farorna för vår planet är nog bara bråkdelar av vad vi kommer att få reda på. På något sätt orkar politiken bara diskutera det vi ser tydligt i nutid, vi vågar helt enkelt inte se framåt trots att vi ständigt får reda på värre och värre saker. Jag tippar att bristen på jordbrukmark är nästa miljöklocka som kommer att ringa. Säg mig hur skall vi få plats med alla bilar, dess vägar och energin som nu måste odlas. Med tanke på att folkrika länder, Kina m.fl, har en bastant tillväxt, kommer bilarnas antal förmodligen att fyrfaldigas inom några årtionden. Var får vi mark att odla fram foder till ett köttätande som ständigt ökar? Var skall vi få mark att bygga för några miljarder människor till och dessas behov? Jag tippar att vi i närtid kommer att se kraftigt höjda matpriser, vilket kommer att spå på världssvälten.

Den svenska regeringens agerande på Köpenhamnsmötet är nog det värsta politiska hyckleri jag sett. Visst måste Kina, Indien och Brasilien redan nu dra ner på sina utsläpp och snabbt utveckla förnybar energi. Men vi i den rika världen kan ju börja med att få ner våra utsläpp till den nivå Indien har nu. EU släpper ut ungefär tre gånger mer koldioxid än Indien, USA sju gånger mer. Det mesta av våra utsläpp sker i verksamheter som är rena lyxen i dessa länder. De växthusgaser som finns i atmosfären har nära nog uteslutande skapats av den rika världen.

Under tiden Köpenhamnsmötet varade delades 70 reklamblad ut i Lund, under hela december 120. Om vi tillåter oss denna lyx, som går ut på att vi skall konsumera mer grejer vi egentligen inte behöver, hur kan vi då förmena Indien att komma upp till en levnadsstandard för alla som vi anser vara lägsta godtagbara standard, det är här jag menar hyckleriet finns.

Sven-Hugo Mattsson